

חופשתו של פלמי-האי: בשעת ביקור קצר מדגניה, בה נר הכשרה המגויסת, הצטלם בבית יחד עם אחותו הגדולה ממנו.

ראשיתו של ספורטאי. עם האחות וידידה, בשפת-הים של תל-אביב. כבר בגיל זה התבלט אורי כנער המסוגל למאמצים גופניים, אף שהיה טיפוס מסתגר ושתקן. היתה זו ראשיתו של ספורטאי מצטיין, שהפך לבסוף אלוף הארץ בבריכת דיסקוס.

סוס ורוכבו. אורי-גלן, בן 7, כבן איכרים טיפוסי בעין-גנים. כעבור עשר שנים כבר היה שומר-שדות, רכוב על סוסה גזעית אמיתית.

...ביקש להעלות את עצמו מן התחום הצר של

על גבו את מכות-היריה (40 קילו), הצטרף בה ושני ארגוני תחמושת, ומסביבו צנחו האנשים מתעלפים. לפני כיבוש צפת היה צורך לשחק את מצודת המשטרה, בה התבצרו הערבים. על אורי הוטל לכבות את אורות המצודה במכות-היריה. היה זה תפקיד מרהיב-לב: הוא ירה אלפי כדורים, כיבה את כל האורות — מלבד אחד. כשנכבשה המצודה, עוד דלק אור זה, כשמשכיבו חורי הפגיעה של מאות כדורים.

תוך כדי כך פגע כדור של צלף ערבי בשק-החול, כשני סנטימטרים מאוזנו.

חוסר-אחריות למופת

את ימיה הגדולים ביותר של תקיפה

לא נטש מאז כיסופים אלה אף ליום אחד. תחילה נראתה הדרך פשוטה. מתי כתב מכתב בשם שניהם, ביקש העברה. מטה הפלמ"ח לא ענה כלל. במקום זה קיבל אורי פקודה להתייבב לקורס מסכיפים בדליה. יחד מבין כל אנשי המחלקה. הוא שופשף משך ארבעה חודשים. ביום האחרון, כתמי רון המסיים, הופיע אוריון קטן בשמיים. היה זה פי"פר ששוחף בתמרונן. אורי גלין, מסכיף פלוגות-המחץ של ההגנה, העיף מבט אחד לרקיע, החליט: "חלס, זהו זה!"

בחזרו לדגניה שוב פנה אורי למפקדיו, ביקש העברה לאנשי האויר. בנען. במקום זה השתתף בכמה פעולות שהיהדות או בארץ, עברו בלחש מאיש. העליה האגדית לבריה, הפטרולים בלילה. אורי הועבר לגליל, לרמת-נפתלי. הפלמ"ח קלט

סך לילדים עזובים ברעננה, כדי להקל על המצב. אחרי שנתיים חזר לומך-מה הביתה, עכד במשק. אולם הוא הרגיש שמקומו לא היה שם. כאיש גורדוניה מגיל 10 ידע מה הדרך לפניו. באותם הימים לא היה כל ספק בדבר. הוא הצטרף לחברת-נוער במשק דגניה ב'. מזור כמה פעמים חזר אורי גלין בחייו לאותו נוף, בו היה עתיד להתרחש המאורע. חזר אורי לעמק-הירדן: פעם כעובד, פעם כחייל, פעם כטייס. בדגניה התבלט אורי כעובד בלתי-רגיל. בן 16 עבד בשביל שניים. פעם ביקש זאת בפירושי. כשנשלח לעבודה יחד עם חבר שני, עצלן שהשאיר לו את כל העבודה, התרגו והציץ שיטילו עליו לעשות

רונות של מעלותיו הרבות. והוא נדחף קדימה על-ידי המעלות של סורוגותיו.

איש מארץ-השונים

רחוב עין-גנים בספת-תקווה הוא מצבה של כשלוש בתות, המלוים את הכביש החלק משני צדדיו, קבור חלום. פעם היתה עין-גנים מושב עובדים. יותר מזה, היא היתה מושב-העובדים הראשון בארץ, המקום בו נולד הרעיון שהקים מסגרת התיישבותית גדולה ומפוארת. אולם לעין-גנים עצמה אין חלק בתפארת זו. משום מה לא ידעו מתישביה להסתגל למרוץ-היעילות. על אף עבודה מפרכת ושוברת-גב של דור שלם, נאלץ המושב להיכנע ולהתפורר. הוא נבלע על-ידי פתח-הקוה המתפשטת, העירונית. כיום שוב אינו אלא כביש רגיל, אחד מרחובות העיר. נוסעי האוטובוסים, העוברים בו ביעף, מקדישים לו בקושי כמה מבטים חסרי-ענין. באחד הבתים הקטנים ביותר, הישנים ביותר, גרה משפחת גלן. האב, איש סיבירי שגדל 1000 ק"מ ממזרח להרי אוראל, 70, שחקן ומסורג. יחד עם האם, ליטאית בת 55, עטורת שערות-שיבה, הוא מגלם עבודה עקשנית של דור. הנוג בא לארץ בתום מלחמת-העולם הראשונה, לפני כוא העליה השלישית, קנה את המשק במושב שנוסד בימי העליה השנייה. מכול הויעה שנספך על החלקה הקטנה לא נשא פרי עשיר. הפרנס הקטן ועשרה דונמי האדמה, הלול בעל 350 המטילות, מקיימים את ההורים והקנים בקושי. הבית עצמו, בעל המרצפות השבורות והריהוט הדל, ללא מקרר חשמלי וכל שאר אותות המותרות של השנים האחרונות, גם הוא עדות אומגנית ואילמת לאופי ההורים.

הם לא יכלו עוד לקוות לדבר בחייהם. תקחתם לפרוץ מטבעת הדלות התנועה בזמן. הבת היחידה התחננה, השתקפה במשק גלילי, אם לשלושה ילדים. בבית נשאר רק הבן. עליו התרכזו כל התקוות. הוא יצליח במקום שנכשלו ההורים.

מוסר לילדים עזובים

ז'חדר הקטן דל כשאר שני חדרי הבית — אין בו רהיטים מלבד ספה בלה. מנוון קטן וסל המשמש במקום ארון-בגדים. אולם פזורים בו סמינים קטנים המעדיים על אופיו של הצעיר שגדל בלדות זו ולחם כדי להיחלץ ממנה: ספרי התניך במנוון, כנור, מגדולינה וטיסן תלויים על הקירות. סמל הפלמ"ח ושני תריסרים של מדליות מספורטאיות המונחות לרגלי שני פמלים שונים (בנחשת ושיש) של אותו זורק דיסקוס יחיני עתיק.

אורי גלן נולד לפני 26 שנה בחדר זה. הוא היה תמיד נער חסון וגדול כשבילי גילו. סמל הבריאות של צבר בן-איכרים. אולם מתחת להופעה גברתנית זו התחבא אופי רגשני ורך עד כדי הפלא. הנער אורי, כמו הצעיר אורי כיום, היה מסוגל לבכות למראה סרט מזועזע, למקרא ספר טוב.

אורי הספיק לגמור ארבע כיתות בעיני גנים. לקפוץ כיתה ולעבור לגמנסיה אחד העם בספת-תקווה. ואז ירד על הארץ המשובר המעק-שבא בעקבות מלחמת חבש ומאורי עות תרצ"ו. המצב הכלכלי בבית הלך והתמיר. הנער החסון והרגשני הועבר למור

בן שנתיים. הצילום שאינו חסר באלבומו של שום צבר. במוסר לילדים עזובים הסתגר אורי, בן היום, עוד יותר, האמהות בארץ נוהגות לדאוג שצילומי יחידות יונצחו באלבום. והרביץ לעצמו תורה, למד בשקדנות רבה, לשביעת רצונם של המורים

לכדו את עבודת הווג. אם אדע שיש לי לעשות את זה, אמר, אלך חצי שעה קודם ואגמור לפחות בזמן!"

משך זמן מה אף הגשים בן 16 את חלומו של צעיר ארצישראלי של או: הוא הפך שומר-שדות, על סוסה גזעית אמיתית.

גינס גדול חדש, שהביא לשורותיו אנשים מסוג חדש, בני הפרברים מתל-אביב, על אורי וחבריו הוטל להדריכם, להובילם ביסוריה-הלילה.

ימי-ההכרעה התקרבו. בפלמ"ח התרכבו מכות-היריה הכבדות. היה צורך לשלוח אנשים ללמד את המלאכה. הבחירה שוב נפלה על אורי — אולי מפני שהיה הבריא ביותר: למכות-היריה הגונה ישנו משקל יומיים לפני הסוף התחנף אורי כלפי המוד ריך וסולק מן הקורס. זה לא היה איכפת לו: הוא כבר למד את אשר היה ללמוד.

שורת החאקי הרדיקה

החדשים הראשונים של המלחמה היו ימי הגדולה לאורי גלן וחבריו. הישוב הנידן, עורר, אט-אט, לקרב. בעורף נהר הנוער לדגל. אולם משך כמה חודשים גורלים עמדה בין הישוב והמחת שורת-החאקי הרדיקה של הכוח הערבי המגויס הראשון מזה אלפי שנים — הפלמ"ח וכמה יחידות החי"ש.

לא היה זה צבא נוקשה למיסדרים ול-הפגנות. אך יחידותיו עשו את מלאכתם בייעילות מופלאה. מחולתא עלה אורי עם דודו האגדי, נושא השיר הנהדר, לכבוש את בני-יושע ולספוג את אחת המכות המוחצות של המלחמה. באחד הלילות עברו במיצעד שובר-גב להרכיבם, כשאורי נושא

פנישה באיילת-השחר לפני שהגיע לגיל 17, היה אורי גלן חבר פלמ"ח. היה זה מעבר טבעי, כמעט אוטומטי. ביחידה עסק בספורט, התאגף עם צעיר שני. אחרי המלומה מוחצת מאג-רופו של אורי, נפל הלה. ראשו נשאר עקום ליומיים, ועל המנצה היה לבקרו באיילת-השחר.

לביקור-חולים זה היתה תוצאה הות-גורל. הנפצע סיפר כי יש ברצונו להיות לטייס. להצטרף ליחידה האוירית של הפלמ"ח. בלבו של אורי נדלק רעיון. הוא החליט להצטרף לחבר. שמו: מתי סוקניק, אחיו של יאסל ידן, מי שהיה עתיד לפאר במותו את שם חלילה-אורי לישראל.

אם ירצה סופר לבקש את הרגע הספרותי בו נולדה ההשתלשלות שנשמתימה ברגע הטראגי במעגן. יתכן ויבחר ברגע זה של איילת-השחר. כי שם השתלסו על אורי הכיסופים לשחקים, הדרך שהבטיחה את התעלות מעל לעצמו, מעל לעברו. הוא

העמדות העבריות בסביבה, שלא השגוהו בתמרונן, החלו יורים על הכיתה הבודדת. "פלמ"ח! פלמ"ח!" צעק אורי, עד שהש-תקתק האש.

בפעולה זו בא לידי גילוי הרבה מאופים של אורי גלן ודורו: כוחם החליט במ-הירות ולפעול על פי החלטותיהם, לקבל על עצמם ללא היסוס אחריות, המשמעת העמוקה לתפקיד אשר לשמה היו מוכנים להפיר את המשמעת העיוורת לפקודה. הווים לדור זה יכלו לקרוא לכך: "חוסר-אח-ריות" ואולי גם "הפקרות".